

Povestea unei vieți

Partea VII

Vânătoare de flebotomii în preajma lui Tito

Romul și biscuiții fac minuni

Din floare în floare

*Singurul paradis din care nu putem fi goniți
decât cel mult de o boală este memoria.*

De **Stefan Kecskemeti**

Doamne, pe ciudate drumuri trimiți creaturile Tale!

Am ajuns la Arad în data de 10 august 1952, însoțit de mama și de soțul ei care doreau să se convingă în ce mediu ajung. Am fost îndrumați pentru cazare la familia unui medic internist cu reputație în oraș, dar care cerea pentru găzduire o sumă dublă ca salariul meu pe o lună, de 410 lei. Ni s-a recomandat să ne adresăm la o familie de patricieni din oraș, oftalmologul Dr. Windholz Adalbert, un domn desăvârșit. Am fost îndrumat la domnul Pasternak, un mic comerciant de galanterie, la care am și obținut cu 75 lei chirie pe lună o cămăruță fără fereastră, doar cu o ușă cu sticlă spre un coridor și două uși, una la bucătărie și alta la baie, cu o canadiană pentru încălzit, o canapea, un dulăpior, o măsuță care servea și de noptieră, două scaune și două cadâne, una a proprietarului și alta a unui colocatar care într-o săptămână mi-au întocmit un regulament al casei cu mai multe îndatoriri decât avantaje, cum s-a dovedit ulterior. Una, Erica pe nume, era asistentă de ocrotire, cea de-a doua, Lidia, era studentă la Medicină Veterinară. Erau frumoșele, dar a dracului de pretențioase în comparație cu fosta mea iubită de care nu fără durere a trebuit să mă despart, fiindcă relația noastră nu putea avea un viitor. Cu inima frântă am constatat că totuși a fost mai bine așa, fiindcă după numai doi ani s-a măritat și, în curând, a dat naștere la o frumoasă fetiță. Să te ferească Domnul

de două cadâne! Am fost jucat în jurul degetelor până ce a doua și-a găsit un cavaler și s-a măritat. Aici, la început nu era vorbă de nici o iubire, ci cel mult de ceea ce azi se numește sex.

Vânătoare de flebotomii în preajma lui Tito

În a treia zi după sosirea la Arad, împreună cu un coleg, Dudi pe nume, apare la Sanepid un polcovnic sovietic cu aspect de bidon turtit, nas imens coroiat, care se prezintă Spițenco (bănuiam că de la Spitz), se așează în fața hărții regiunii Arad, unde erau figurate cu mici drapele diversele focare de boli transmisibile. Mai târziu și bolile transmisibile devin secrete de stat. Arată cu degetul pe locul unde nouă puțin cunoscuta febră Pappataci făcea cele mai mari ravagii, comuna Teremia Mare și spune noului meu șef că aici trebuie să trimită un entomolog și doi felceri mai răsașiți pentru o cercetare. Șeful meu, gata să-l servească, îi spune: Bine, bine, dar aceasta localitate este în plină zonă de frontieră. La vremea respectivă inamicul

principal al lui Stalin nu erau imperialiștii americani care, proști cum sunt, pot fi ținuți în șah, ci rebelul și șmecherul Tito, declarat călău și configurat ca atare pe panouri enorme cu o bardă însângărată în mână. Ori Teremia Mare era la numai trei kilometri de graniță. I se spune că vom avea nevoie de autorizații de frontieră, ceea ce cam durează pe la noi. Spițenco face un gest disprețuitor spre șeful meu, spune

să mergem să ne facem câte două fotografii la minut și să i le dăm. A fost mobilizat și entomologul Laboratorului de Igienă, domnul Mititelu, ne-am dus la fotograf, cu pozele ne-am întors la polcovnicul nostru și în numai 20 de minute am avut autorizație permanentă de zonă de frontieră, o autorizație pentru care alții așteptau luni de zile.

Ne-am făcut bagajele, am primit câte un plic sigilat în mână cu obligația de a-l deschide și citi la destinație și cu mașina Sanepidului, un Dodge de curse al principelui Mircea din anii '30 transformat în dubă, am plecat pe drum însoțit de un camion cu insemne mari chirilice pe lături. Ajunși la Teremia, am fost debarcați într-o casă abandonată de bieții lor locatari - marea majoritate a șvabilor din Banat au fost la vremea respectivă dislocați cu forță în Bărrăgan și nu toate casele au putut fi ocupate de coloniștii aduși din cine știe ce ungher al țării. Era o casă tipică bănățeană, cu caloriferele încă montate, o baie care nu funcționase de cine știe când, o fântână arteziană din care abia mai picura ceva apă feruginoasă de culoare ruginie, o pergolă cu viță de vie sălbătică și o bucătăreasă bătrână și arțagoasă care scăpase de deportare. Ne-am despachetat, sovieticii au depus bagajele într-una din încăperile mai mari și am desfăcut plicurile. Aici erau instrucțiuni foarte precise despre obligațiile noastre într-o românească discutabilă. Aveam la dispoziție niste cuști din tifon cu un fel de manșon de acces, niște scule din sticlă în capătul unor țevi prevăzute cu un mundștiuc cu care urma să capturăm din colțurile camerelor flebotomii, vectori ai temutei febre, microscop, și câte o broșură dactilografiată după un "savant sovietic" (la vremea respectivă nu existau în știință decât acest gen de savanți), Petrovsky sau Piotrovski parcă pe nume, care enunța câteva date sumare despre biologia flebotomilor numiți Pappatasii Scopoli, trăitori în mod obișnuit în Asia centrală. Acest lucru nu a împiedecat la vremea respectivă ziarile, încă nenumite medii, să răspândească ideea că acest răufăcător notoriu, Tito, a expedit peste graniță flebotomii infectați special de imperialiștii americani, pentru a îmbolnăvi harnica noastră țărănie în pragul secerișului. Din toată treaba asta, adevărat a fost numai faptul că în toiul secerișului această neplăcută boală a culcat la pat cu trei zile de febră de peste 40 grade și o astenie de trei săptămâni pe totii nenorociți care trebuiau să strângă recoltele.

Am instalat tot ce trebuie, am facut cunoștință cu medicul de circumscripție, un oarecare Dr.Schnur și, după o zi binemeritată de odihnă, am pornit conform instrucțiunilor să prindem flebotomi, treabă ușoară, fiindcă fiecare colț era plin de aceste musculițe tuciuiri ușor de aspirat în sculele noastre. A fost mai greu să le numărăm, dar în final ne-am obișnuit și cu asta. I-am mutat cuminte în cuștile noastre. Mai neplăcut a fost băgarea brațului gol prin manșonul de tifon în cușca în care bestiile înfometate s-au năpustit asupra noastră. Norocul nostru a fost că în minutul în care trebuia să-i numărăm, atacanții aceștia nu au reușit să ne înțepe, așa că am scăpat teferi. În niște sticle bine închise aveam fiecare un lichid uleios cu care apoi trebuia să ne ungem și să urmărim cât timp trece până spurcatele musculițe vor ataca din nou. Rezultatul - în medie 12 ore. Am păstrat bineînțeles în secret niște eșantioane din lichidul uleios pe care chimistul nostru de la laboratorul de igienă, un tip extrem de bine pregătit, plin de ciudățenii, a stabilit că este vorba de dimetilftalat, depistat ulterior de mine în marea enciclopedie germană de chimie ca o rudă a naftalinei despre care în anii apariției enciclopediei încă nu s-a bănuir a avea efecte repelente. Azi substanța este larg răspândită în comerț ca apărare față de înțepăturile de țânțari. Repede s-a răspândit știrea că în localitate au sosit niște "Fliegenfänger" (vânători de muște), poreclă purtată cu onoare timp 40 de zile cât a durat misiunea. Aveam o singură problemă. Nu aveam voie să părăsim zona de frontieră, fiindcă pierdeam autorizația. Condamnați la limitarea libertăților de mișcare, a trebuit să ne găsim societate în rândul indigenelor rămase prin cine știe ce minune nedeportate și a fetelor coloniștilor nou-veniți.

Imi amintesc de un episod în care, într-o casă cu trei fete, făceam exerciții de sărutat, când a apărut pe neașteptate stăpânul casei. Surprinși toți trei asupra faptului, am așteptat reacția care spre ușurarea noastră a sunat : "Poftă mare domnilor!" Se pare că originea coloniștilor era dintr-o zonă fără prea multe prejudecăți.

Am fost invitați în foarte multe case, ospătați pe cinste. După epuizarea flebotomiilor din localitate a trebuit să mergem și în satele vecine. Pentru asta am rechiziționat câteva biciclete. Urma să mă duc la Teremia Mică, satul cel mai apropiat, după cum mi s-a părut. M-am luat după turnul bisericii la orizont și am pornit cu mare viteză pe potecile prăfuite flancate de plantații de viță de vie. Un "Stai!" hotărât m-a oprit

din drum. Un tânăr grănicer cu arma îndreptată spre mine mă avertiza: Liziera e minată, domnule, nu poți să treci la Mokrin. Țsta era satul cel mai apropiat dincolo, în, de pe acum nu Yugo-, ci Iugoslavia lui Tito. Din sută în sută de metri la noi erau turnuri de observație, dincolo sârbii râdeau de zelul bravilor noștri grăniceri și de panourile cu călăul Tito îndreptate spre ei. Ai noștri nu aveau prea multă fantezie, deci nu existau variante la aceste panouri. Noaptea se mai auzea câte o explozie, semn că vreun câine, măgar sau alt animal a încălcat ordinul de a nu trece frontiera patriei, zburând în consecință în aer. În rest, lucrurile se petreceau în cea mai pașnică desfășurare, sârbii, cum spuneam, râdeau de ai noștri, ai noștri înjurau pe vecini.

În incinsele nopți de august, noi nu prea aveam chef de stat în casă. În ciuda interdicției de a părăsi zona din centrul satului, unde era un părculeț cu bănci ca în mai toate satele șvăbești din Banat, după ora 22 și 30 de minute, ne-am aventurat și mai departe. Pentru ce după 22.30? Simplu. La vremea respectivă, comunele erau conduse de câte un activist de partid, om de mare încredere al oficialităților regiunii. Omul nostru consumator al pe plan mondial cunoscutelor vinuri de Teremia Mare (Marienfeld pe numele adevărat) era la ora aceea deja destul de matolit, ca să-și piardă simțul de răspundere politică față de patria democrat populară. În consecință, asculta radio Vocea Americii, uitând că aparatul este conectat la difuzoarele din centru. Astfel, zilnic la ora 22 fix, am fost puși la curent cu evenimentele mondiale. Intr-o zi, nu știu din ce motiv, fetele noastre nu erau disponibile și am plecat să „împrumutăm” niște struguri din viile bogate de la marginea satului.

La un moment dat auzim un mârâit suspect, la care, deși lung, deșirat și neîndemânatec, am reușit să mă cațăr în primul pom din apropiere, colegul meu în pomul vecin, iar bietul nostru entomolog, de altfel un moldovean simpatic, dar puțin afectat, se trezește cu ditamai câine cu labele pe umeri și botul în apropierea gâtului. Că a rămas cu nădragii curați poate mulțumi numai râsului patrului de grăniceri care, potolind cățelușul simpatic, ne invita să revenim pe pământul patriei iubite. De atunci am renunțat la turnee nocturne în necunoscut.

Am mai amintit că a trebuit să trecem și în alte sate după pradă. Țin minte că în Comloșul Mare am intrat într-o casă, unde un bătrânel părea că doarme în pat. Am salutat, i-am spus ce treabă am și am pornit la vânătoarea de flebotomi. Numai după ce mi-am terminat treaba, mi-am dat seama că bătrânul nu mi-a răspuns, era mort. După sperietura zdravănă, am fost ospătat în vecini cu slăninuță bănățeană cu straturi de carne, brânză de oaie, roșii, ceapă zdrobită și o comină tare ca dracu, o raritate față de poșircile bănățene. După desființarea zonei de frontieră am mai reușit să mă întorc acolo de dragul acestei comine. În schimb, la Comloșul Mic am avut plăcerea să aud o poveste simpatică. În vremea respectivă, peste tot la noi erau difuzoare, nu așa și la sârbi. Totuși, deodată, din partea iugoslavă se aude următorul text: Dragi cetățeni ai Comloșului, acum o jumătate de oră a plecat din Timișoara tov. X (numele îmi scapă) ca să vă țină următoarea conferință despre călăul Tito... și sârbii au dat citire conferinței urmate de înregistrarea unor hohote de râs. Bineînțeles tovarășul propagandist sosit câteva minute după aceea, a trebuit să facă cale întoarsă. Apropo de acest eveniment, după împăcare, Tito vine la Timișoara, mare recepție la operă, apare protipendada de etnie sârbă. Tito se îndreaptă spre unul dintre ei, zicând: - Branco, Branco, ce frumos m-ai descris tu cu o lună în urmă. Nu numai bietul om, ci și ceilalți care l-au hulit din oportunism, erau să dispară sub pământ de rușine. Sigur, vecinii erau perfect informați despre tot ce se mai întâmplă pe la noi.

Când s-a terminat munca noastră de cercetători, o lecție bună pentru viitorul apropiat când am ajuns coautor a câteva lucrări științifice apreciate în cercuri de specialiști, polcovnicul a preluat materialele și și-a luat tălpășița, ca să aflăm că cercetarea noastră a fost de fapt lucrarea sa de candidatură în științe. Era vremea în care se mai dădea ceva pe onestitate, așa că am rămas perplecși. Azi, faptul că cineva se laudă cu pene străine nu ajunge la cunoștința opiniei publice, doar dacă este un indezirabil. În ultimele decenii, plagiatul în toate domeniile științelor a devenit atât de ubicuitar, încât rămân convinși că excepțiile confirmă doar regula, iar dacă textul este digerabil, măcar are meritul de a fi o traducere ca lumea. Vai, că multe lucrări "originale" de pe la noi sunt doar traduceri făcute de nespecialiști, deci de foarte proastă calitate.

Romul și biscuiții fac minuni

Din floare în floare

Ajuns "acasă" la Arad, am început să mă familiarizez cu orașul, cu o formă nouă de viață, cu independența unui tânăr pe propriile picioare. Cel mai fantastic lucru a fost faptul că, nefiind cunoscut de mai nimeni, am pierdut eticheta de dușman de clasă. Colectivul în care am picat ca musca în zăr a fost amabil, simpatic și deschis. Eram în total circa 30 de salariați, majoritatea localnici sau de prin împrejurimi, doar secretarul, un distins domn Vânătoru, cu o cicatrice dobândită într-un duel în tinerețe, la Cernăuți, era un refugiat din Bucovina. Vorbea o austriacă perfectă și aflând cam cine sunt, m-a intitulat Herr Sanitätsrat (domnul consilier sanitar, conform maniei germanice după titluri). El ținea condica de prezență și cu un ceremonial simpatic, la fiecare sfârșit de lună, m-a rugat să binevoiesc a mă semna. Lucram opt ore pe zi, lunea, miercurea, joia și sâmbăta între 7-15, marțea și vinerea între 7-13 și 16-18. Instituția era amplasată în cea mai impunătoare clădire în stil Secession din centru, pe tavan erau superbe lustre pe care, cu mulți ani mai târziu, le-am reîntâlnit într-o consignație pe strada Meșianu, un fel de Lipskani ai Aradului. Eu am fost repartizat la epidemiologie, condusă de un medic cu calități profesionale și umane de excepție. Cu timpul ne-am împrietenit și am devenit un oaspete cotidian al casei sale. Era un evreu băimărean care a trecut, după ocupația germană a Ungariei căzând sub incidența Diktatului, prin supliciile lagărelor de concentrare Auschwitz și Birkenau. Era comunist convins. El a fost singurul dintre noi, care, în martie următor, într-o zi mohorâtă, a plâns în centrul orașului, unde am fost scoși ca o turmă pentru a asculta la difuzoare înmormântarea celui care a fost Iosip Visarionovici Djugașvili, adică Stalin. Dar până atunci mai este, și revin puțin la perioada de stagiul din primăvara anului 1952.

Parcă cineva voia să experimenteze repartizarea ulterioară a mea la Arad, fiindcă și stagiul obligator înainte de examenul de diplomă, echivalentul examenului de maturitate de la liceele teoretice și clasice a trebuit să-l absolv la Arad. Atunci am fost cazați în subsolul spitalului de copii, o unitate pavilionară frumoasă și bine întreținută, printre boxe. Vizavi de spital era un bufet, Panciu pe nume, care a reușit să ne rezolve în curând un impas care la început părea de nerezolvat. Neavând ce să facă cu noi, Dudi, Bibicul, un băiat

din Nădlacul apropiat, fiul unui chiabur isteț și pe cât de pilos, pe atât de bogat și subsemnatul, ni s-a propus să facem o „cercetare”. Tentant pentru niște novici. Astfel am luat cunoștință cu vestita întreprindere textilă, fosta proprietate a Baronului Feri Neumann, fost coleg la Piarști cu tata, cunoscut prin toată țara pentru echipa de fotbal ITA, transformat ulterior în UTA. Acest industriaș a fost poate primul din țară care a creat pentru copiii salariatelor sale o creșă și o grădiniță, iar pentru salariați un club sportiv, construind și o policlinică uzinală. De altfel, nu numai uzina textilă a fost a lui, ci și cea mai vestită moară din această parte a țării. Ei, în policlinica aceasta, devenită dispensar de întreprindere, cu șeful care a primit sarcina de a face un studiu de igiena muncii cu privire la efectele noxelor industriei textile asupra aparatului genital feminin am fost bine primiți, dar repede puși la treabă. Băgați într-o sală imensă cu rafturi primprejur, ni s-a cerut să selectăm din zecile de mii de certificate de boală acelea care se referă la patologia ginecologică, trebuind să prindem în tabele frecvența fiecărei boli, durata concediilor, etc.. După 5 zile de muncă de opt ore am terminat un teanc de circa o mie de certificate. Ne-am convins deci că într-un jumătate de deceniu lucrarea va fi gata. Atunci am avut o inspirație genială, nu mă pricep, deși m-am chinuit destul de mult să-mi însușesc tehnicile matematice ale statisticii, dar am intuit că voi reuși. Din puținii bani care ne-au rămas după cea de-a doua stabilizare monetară în februarie '52, am cumpărat un kilogram de biscuiți și doi litri de rom, zis Jamaica, în realitate fabricat de vestitul MAT, monopolul autonom al alcoolului și tutunului, care otrăvea o țară întreagă nu numai cu rom, ci și cu incolorul „monopol”, verdea „izmă”, gălbuia „drojdie” și zisa „tescovină”. A doua dimineață, după ce toată seara precedentă am încercat în zadar să o înduplec pe sora Păpădie, o olteancă dată dracului, să-mi acorde atenție, am purces la treabă împărțind romul și biscuiții cu rezultate mirifice.

Trioul nostru s-a pus pe treabă și în numai 5 zile a „parcurs” întregul material imens, sărind cu sutele certificatele care păreau din ce în ce mai multe. Este adevărat că în sâmbăta care a urmat nu am mai avut bani de tren, pentru a ne căra acasă la Timișoara. Bibicul, Bircea a fost singurul norocos, a venit tatăl lui cu o căruță și l-a luat pe fiul său împreună cu amintita Păpădie la Nădlac. El era bine situat, iar și la păpădii interesul poartă fesul. Mai apăruse și o oarecare Jenni,

protejată directoarei, care mi-a fost suflată de Dudi după numai câteva seri petrecute cu eforturi zadarnice pe o bancă din părculețul spitalului. Bag seamă, nu am găsit tonul cu aceste fete. Nu mi-a rămas decât să joc rolul blazatului pe care nurii nu-l pot interesa. O bună bucată de vreme după ce am hotărât cu prima mea iubită, nu fără durere în suflet, să ne despărțim, fiind repudiat de fostele colege de școală care nu mi-au iertat că „fiind ocupat”, nu sunt suficient de „curtenitor”, am zburat din floare în floare, bătând până la miezul nopții corsoul lung din centru.

Nevoia te obligă să înveți să te descurci. În prima mea iarnă arădeană nu am fost trimis pe „teren” în destul de întinsa „Regiune”, lemne de foc aveam puține, parcă 450 kg. pe cartelă, așa că în serile geroase m-am mai încălzit într-unul sau altul dintre restaurantele mai răsărite. Alegeam localurile în care în acele zile nu cânta muzica. Nu înțeleg nici azi care este rațiunea pentru care muzica din localuri trebuie să te asurzească și să blocheze orice tentativă de a discuta cu cineva. Am avut patru asemenea localuri preferate. Iarna mai ales „Ciocârlia” pe strada Eminescu, unde îmi găsisem și niște cunoștințe din lumea „artelor”, apoi fostul „Missisipi”, un pavilion cu grădină de vară, în parcul de pe malul Mureșului, mai înspre periferie, „Ciuleandra” cu note folclorice și fete dornice de companie, mai rar mă aventuram până la fostul „Port Arthur” pe malul Mureșului, dincolo de podul spre Aradul Nou. Parcă fiecare dintre aceste localuri ar fi fost populat de mereu aceleași specimene. Prieteni încă nu aveam pe aici, dar încetul cu încetul, s-a încropit în jurul meu o colecție de figuri ciudate, parcă adunate din romanele secolului al XIX-lea, bețivi, poeți ratați, pictori de fantasme și umpluturi de balamuc, lăsate periodic afară din ospiciu. Cu colegii de la școală nu mă prea înțelegeam, aveam câteva colege din alte școli sanitare, una chiar frumușică, rusoaică la origine, dar nu știu prin ce anomalie genetică, avea săraca o duhoare penetrantă greu de suportat. Peste toate acestea, mai aveam și obligațiile statutare în regulamentul casei. Spuneam că la serviciu oamenii au fost foarte amabili, dar majoritatea mult mai în vârstă. O doamnă Vinți, soția șefului gării își revărsa asupra mea instincte materne nesatisfăcute, neavând copii. Era multă, simpatcă și înțelegătoare. Cu 410 lei pe lună și un stil de trai „di granda” la câteva zile după salariu sau chenzină nu mai aveam nici o lețcaie, doamna Vinți s-a dovedit o bancheriță generoasă care mă împrumuta fără dobândă pe termenele fixe legate de statul de salarii. Mai era dactilografa Linca care avea un

cavaler permanent și gelos. Aici nu era de glumit, dar nici nu mi-ar fi trecut prin cap să mă încurc la locul de muncă cu cineva. Era un medic mai în vârstă la igiena muncii, o doctoriță lungă și subțire ca un arac care purta ochelari la igiena alimentară. O cucoană sobră la igiena comunitară, un oltean agitat și intrigant, nu mai țin minte pentru care sector, un epileptoid moldovean lent ca adjunct al șefului mare, și șeful meu cu care în curând am fost, aș putea spune, prieten. Soția lui, o mare doamnă, născuse cu două zile înainte ca să ajung la Sanepid o minune de fetiță, după tragedia pierderii surorii mai mari a acesteia, la scurt timp după naștere. Fetița se numește Kukși și în doar câteva luni a cucerit inimile mamei mele, soțului ei, dar și inima mea prin drăgălășenia ei. Nici nu-mi vine să cred că azi are 51 de ani, acum trăiește în Germania. Pe atunci o purtam într-o sacoșă în care sportivii cară de obicei mingea de fotbal, handbal sau baschet.

Povestea unei vieți, de Stefan Kecskemeti

Partea I

Pe urmele copilăriei și strămoșilor în Timișoara de altădată

http://www.bjt2006.org/SK_Pe_urmele_copilariei_0316.pdf

Partea II

Educație la mijloc de veac

Cămăși verzi – cămăși maro

http://www.bjt2006.org/SK_Educatie_la_mijloc_de_veac_0816.pdf

Partea III

Conacul bunicii – raiul pe pământ

Messerschmidt, Titobus și pom de Crăciun în văzduhul timișorean

http://www.bjt2006.org/SK_Conacul_bunicii_1016.pdf

Partea IV

23 August 1944 – Speranțe de pace și dicționare ruso-române

Între soldați și refugiați, între bombe, cămile și un pui de leu

http://www.bjt2006.org/SK_23august_1316.pdf

Partea V

Tâlhării și bombe atomice. Petru Groza și Poporul

La Liceul Piarist: "Ești un cretin! Ieși afară!"

Explozii și bătaie cruntă, zeamă de varză, șerpi și altele

http://www.bjt2006.org/SK_Talharii_si_bombe_1616.pdf

Partea VI

Pășanii cu aligatorul Ali, cu pistoale rătăcite, cu un radio ilegal...

Despre cărți, cinema, muzică și... dragoste

1948 – anul în care au început calamitățile

Primii pași în domeniul medical

http://www.bjt2006.org/SK_Patanii_cu%20aligatorul_Ali_2516.pdf